

la fiesta por

D
E
N
T
R
O

L'ANY INTERNACIONAL DE LA DONA

Aquella verprà, mentre la boira respixava pel carrer, calentets al recó de la llar, els comentaris del maset s'en fungien un poc de la preparació de la festa.

Tota la conversació girava a l'entorn de Toni "el Chato", intentant alçar-li l'esperit.

—No és menester que et poses aixina. Tots sabem com són les dones.

—Ai! Però la meua em té fregit. Com sap tan de lletra, cada volta que va a fer-se la permanent, ve feta un bou... i em solta cada sermó, que ni un predicador del novenari de la Puríssima...

—No se on aném a parar —preguntà un altre—. Però tot eixe avariento a sant de qué?...

—Que diu que en totes les revistetes no es parla més que de l'Any Internacional de la Dona... Que ja està bé de ésser una "dona objecte"... Que si tots el mateixos drets que l'home... Que si la dona no és un ser inferior... Lo dels pantalons no ho diu per que ja fa molts anys que els porta, encara que sols s'els pose quan eix a buscar pebrassos... I molts dies quan arribe a casa, me la trobe xarrant de tot açò amb les amigues i veïnes, totes fumant i fins espolsant-se algú colpet d'aiguardent... ¡ah! i alçant el gallet, que son capaç d'acollonar al més valent...

—Xe, si que s'ha rebolicat la colmena...

—Però, que les que escriuen això no els van llegir la carta de Sant Pau, quan es van casar?...

—Eixes... o son totes fadrines o son "arrejuntadas", que diuen els castellans...

—I lo que és pitjor, —tornà a la càrrega Toni— diu que per ésser l'any que és, s'apunta al Cassino, a la Societat de Caçadors i al Centre Excursioniste...

—Nyas!... Puix si que estaria bonica jugant al xamelo, o deixant-se caure d'una corda, com una botifarra mal nugà...

—No es rigau —terçà un altre—. Que a mi m'han dit que n'hia moltes que volen apuntar-se a la filà.

—Això no te importància. Sempre n'han hagut d'apuntades.

—No, no... Lo que volen es eixir a la festa...

—Xe, però que siga a tot, a l'Entrà, a la Diana, a traure la canya; que no siga lluir no més.

—Que destrellatats sou —digué el més vell que encara no havia obert la boca—. La dona ha eixit tota la vida en la Festa. Però deu vindre com a senyora, com a regina o capitana; en carro o a cavall, o a peu, o compartint la festa i l'alegria del maset. Es mereix tots els honors, però d'ahí a ficar-la en tots els guisaos o anar de trompa com un fester més, crec que hi ha molta diferència. Es ben cert que els temps van canviant i huí no és lo de abans...

—Ai! les dones d'abans... Allò si que eren dones, no el fideuets d'ara —sospirà un fent-se el guilopo—...

—I lo dispotes per a tot. M'agüela va tindre'r que fer tres cuites de tonyes i dos llandes de carquinyols, per que el segon dia de novenari, tastant-los, tastant-los, s'havia buidat el celler.

—Això li passa a qualsevol. Sense anar més lluny, l'any passat, en ma casa van ésser les malenetes i pastissets de moniato... El dia de les Caixes encara poitavem llandes al forn...

—Però aquelles dones, fent mala cara i marmolant, sentien la festa quasi més que nosaltres. Pareixien de la corfa amarga, però per dins eren totes cor i tendror... Us contaré un succeït...

.....

L'Entrà havia segut llarga. Borrasquejaba i feia fred i mentre que si formaven o no formaven, la botella de conyac anava i tornava per l'esquadra, com una llançadora en teler a ma.

Després, entre risses i xirigotes, la basseteta del maset felicitant al capità, es va allargar més del degut. Lo cert és que a un fester li se van fer els peus redons i la llengua enterbolida i quan va aplegar a casa anava fet un Sant Llàcer: entre el matabres, el fang, dos gots que li van tirar damunt en un entropessó i alguna glopada, el marsellet de Zuavo no hi havia qui el coneguera. La faixa penjant; el pitxerí mig caent i sense agulles...

La dona el mirà de dalt a baix, tota enfadà.

—Desastre, més que desastre! Però tu saps com vens? ¡Ai, Senyor!... i com eix demà al carrer?

Mentre per dins es reia de la fatxa, sabent que allò eren llançament de la festa, i que ningú podia alçar el dit, dient que ell no li havia passat mai.

El gità com pogué. Ficà tota la roba dins d'un cabàs d'estendre i en la foscor de la nit enfilà carrer de l'Aljub avall cap al llavador del Muret. L'aigua semblava gel, però pegà una bona rentada a totes les pessas, després encengué un foc com un tint en la llar, les secà i a les sis del matí entrà en l'alcova on l'home dormia com un beneït, el sacsejà amb suavitat i li digué:

—Alçat, que és l'hora de la Diana. La roba la tens damunt de la cadira...

.....

El final de la història els agafà a tots embadalits.

—Xe, que dones... A eixes si que les deurien posar en les revistetes i no a les gates minses eixes, que van marejant en lo de l'Any Internacional de la Dona...

—Jo crec que, fent honor a la veritat, encara que estralegen i alcen el gallet, també valen molt les nostres dones, no us pareix?

—Clar, hòme, clar... Però si són les deu de la nit!... Huí portem garrot o dormim en l'estora. Açò faltava per a l'Any Internacional de la Dona...

I la reunió de la filà es desfeu tota apressa, mentre en el carrer seguia xispejant la pluja...